

aldrig vil blive Spørgsmaal om at undersøge disse Mynter. Der vil i alt Fald kun faare sjældent Leds Tab i saa Henseende, og naar Noget meget sjældent er Tilfældet, tages der som bekendt i Praxis aldrig Hensyn dertil. Det ærede Medlem har neppe med stor Opmærksomhed læst Udvalgets Betænkning, thi ellers vilde han have set, at vi aldeles ikke forudsatte noget Saadant. Udvalget er gaaet ud fra den Forudsætning, at der slet ikke behøves noget Andragende, men at det er Reglen, at Ministeren erstatter saadanne Mynter. Det ærede Medlem vil se, at der i Udvalgets Betænkning Sp. 119 udtrykkelig siges: „Det vil vistnok være rigtigt foreløbig uden videre at modtage slidte Mynter, saaledes at det ikke behøvedes at indgive et særligt Andragende om Erstatning for Slid.“ Det har i det Mindste været Udvalgets Lante, at dette vilde finde Sted, men vi have ikke ønsket at binde Ministeren med Hensyn til Forhold, som man vanskeligt forud kan kjende. Vi ere ganske vist gaaede ud fra, at det i Reglen slet ikke behøvedes at indgive noget Andragende, men det har dog sin Betydning, at dette er overladt til Ministerens Bemyndigelse, fordi der, som det ærede Medlem selv indrømmede, kan tænkes regelmæssige Misbrug. Der kan blive oprettet Anstalter, som gaa ud paa at slibe og beskikke Mynter og den Slags Ting, saaledes at det kan være rigtigt, at Ministeren afviger fra den almindelige Regel om at modtage slige Mynter, og paalægge Folk, naar det paa Grund af særegne Omstændigheder er nødvendigt, den Uleilighed selv omhyggelig at undersøge de Mynter, de faae, eller i alt Fald kun giver Erstatning, hvor det er pænsynligt, at Bedkommende har handlet i god Tro, og derfor befaler, at der skal indgives et særligt Andragende i saa Henseende. Senere vil det vistnok være rigtigt at komme til en anden Regel. Man kan vistnok efter de stedfundne Forhandlinger haabe, at man senere kan komme til en fælles Regel med de to andre Lande. Det maa da enten blive Reglen, at Staten skal modtage slige Mynter, eller, dersom de Betæneligheder, der have vist sig i disse Lande, med Hensyn til at Staten derved skulde udsætte sig for nogen alvorlig Risiko, maatte findes rigtige, maa vi gaa ind paa det samme Synspunkt som de andre Lande; men foreløbig ligger dette Spørgsmaal i Usikkerheden udenfor alle de Hensyn, som Praxis nødvendiggjør, og det er derfor vistnok heller ikke til Stede, at dets Afgjørelse er bleven udsat til senere Bestemmelser. Naar vil imidlertid den Usikkerhed, som det ærede Medlem omtalte, eller noget lignende indtræffe? Det vil netop ske, naar det Forslag, som det ærede Medlem anbefaler, skulde gaa igjennem. Da ville Folk være nødsagede til at vete og undersøge Mynterne; da ville de være nødsagede til at være saa omhyggelige, fordi det da maa gjælde for dem om at adskille de svenske og norske Guldmünter fra de danske.

Det ærede Medlem indrømmede selv de Vanskeligheder, der vare tilstede, thi dersom jeg forstod ham rigtigt, antydede han, at en ny Konvention her maatte til. Han mente, at Regjeringen af praktiske Hensyn maatte modtage svenske og norske Guldmünter, men han antydede selv, at der her skulde foretages noget saa Extraordinært, at en ny 2den eller 3die Myntkonvention maatte komme til. Noget, der, saaledes som Anskuelserne netop ere i dette Punkt, vilde støde paa meget store Vanskeligheder. — Dernæst talte det ærede Medlem om Udlandet og mente, at det vilde være rigtigt at træffe særegne Bestemmelser, naar Guldmünter skulde bruges til Betalinger der. Det ærede Medlem veed dog selvfølgelig, at man i saa Henseende for en væsentlig Del og mere og mere bruger Guldbarrer i Stedet for Mynt; men selv om man bruger Mynt, paa hvad Maade bruger man den da, naar der er Tale om større Betalinger? Det er jo da netop det Nemmeste ikke at tælle Mynter; men naar det gjælder om at føre Guldmassen fra det ene Land til det andet for at udjevne Forskjellen i Handelsbalancen, er det allerede nu af rent praktiske Grunde Skik og Brug at veie den. Der er altsaa slet ikke Tale om, at der af denne Grund vilde opstaa nogen Vanskelighed. Fremfor Alt kan jeg ikke Andet end henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa de Erfaringer, vi allerede nu have gjort. Selv efter Regler, som paa en vis Maade have været strengere end det, der her er foreslaaet, har der ikke i mindste Maade været Spørgsmaal om hele det Vilde, det ærede Medlem vilde male for at affrakke fra det Forslag, der allerede er vedtaget. Jeg kan af disse Grunde ikke Andet end meget tilraade Thinget at blive staaende ved det Forslag, vi sidst have vedtaget, endog uanset det mindre Korrekte, der vilde ligge i at føre det tilbage paa den Maade, der nu er anbefalet.

Clausager: Efter de Udtalelser, som ere faldne baade fra den hørtagtede Finantsminister og fra flere af Thingets Medlemmer, er der jo meget liden Sandsynlighed for, at Vædringsforlaget under Nr. 1 vil blive vedtaget. Jeg maa dog i Modsætning til, hvad det ærede Medlem for Veile Units 2den Valgkreds (Berg) yttrede, lægge Hovedvægten paa dette Forslag. Vel skal jeg ikke negte, at Konventionen, som den ærede Finantsminister gjentagende Gange omtalte, indeholder Vanskeligheder for Forslaget, idet der jo som nævnt deri udtrykkelig bestemmes, hvilken Vægt Guldmünter uden Undtagelse skulle have for at være gyldigt Betalingsmiddel ogsaa mellem Mand og Mand. Jeg troede, at det derved nærmest var sigtet til Guldmünter i hvert af Landene for sig, men da det nu ved den gjentagne Omtale er blevet mig klart, at det gjælder om alle tre Lande, indrømmer jeg gjerne, at der heri ligger en Vanskelighed for Forslagets Vedtagelse. Jeg kan imidlertid ikke